

גמ"ר 14/12/3677 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגדי מוסטפא
מחאמד

בית משפט השלום לתעבורה בחדירה

גמ"ר 14-12-3677 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' מאחמייד
בפני כבוד השופטת טל תדמור-זמיר

בעניין: פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
המאשימה

נגדי
מוסטפא מחאמד
הנאשם

הכרעת דין

.1. העובדות הדריכות לעניין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר לאחר תיקונו מייחס לו עבירות של גרים מנות ברשלנות, סטייה מנתייב נסעה, נהיגה ב מהירות בלתי סבירה, הסעת נוסעים ללא חגורת בטיחות ונήיגה ללא פוליסת ביטוח.

כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 31.10.13 סמוך לשעה 23:00 נ Heg הנאשם ברכב פרטי מסוג שברולט ברחוב אלקיים באום אל פחים, מכיוון מזרחה למערב. אותה שעה היו ברכבו של הנאשם מוחמד Machag'na, אחמד אגבאריה, באסל Machag'na ומוחמד ג'בארין ז"ל (להלן: "המנוח"), שישב במושב האחורי משמאל.

עוד עולה מעובדות כתב האישום כי הכביש בו נסע הנאשם הינו דרך ביןעירונית, כביש אספלט יבש ותיקן, בעל שני נתיבים בכיוון נסעת הנאשם, לצד הימני של הכביש מספר מפרצוי חניה התוחמים במדרונות עם גינון, האחרון בין המפרצים אורכו 30 ס"מ, אף הוא מתחיל במדרכה עם גינון (להלן: "המדרכה") ובסיומו תחנת אוטובוס (להלן: "מפרץ החניה"). מצד שמאל בכיוון נסעת הנאשם קיימת שטח הפרדה בניי ומעקה ברזל.

באותה עת, חניה במפרץ החניה אוטובוס מ.ר. 3210168 (להלן: "אוטובוס ב") ובמרחק של כ- 15 מטר, בתחום תחנת האוטובוס, חנה אוטובוס מ.ר. 3215568 (להלן: "אוטובוס ג"). שדה הראייה לאוטובוס ב' הינו 120 מטר מדווד, לפחות.

בהתגעה סמוך לפני המדרוכה, הנאשם הסיט בחזקה את הרגה שמאליה, סטה ימינה למפרץ החנינה, איבד שליטה על רכבו, פגע עם דופן ימנית אחורי של הרכב בפינה אחורית שמאלית של אוטובוס ג', נהדף שמאליה לנטייב, סטה שובי ימינה ושמאליה ופגע עם דופן ימנית קדמית בפינה אחורית שמאלית של אוטובוס ג' (להלן: "התאונה").

עוד נתען בכתב האישום כי עובר לתאונה הסיע הנאשם את הנוסעים ברכבו מבל' לוודא שכולם חגורים בחגורת בטיחות וכן נהג ללא ביטוח.

כתוצאה מההתאונה נגרם מוות של המנוח מוחמד ג'בארין וליתר הנוסעים ברכבו נגרמו חבלות כבדות:

לאחמד אגבאריה נגרמו חתק באורך סנטימטר בקרקפת קדמית משמאלי, שפוחטים מעלה המרפאים, המטומה בעפער ימין ורגשות קלה בעצמות החזה.

לבאסל מחהג'נה נגרמו חתק באורך 4 ס"מ באחור פריאטלי מימין ופציע שפוחט בחזה ובגוף.

לנאשם עצמו נגרם חתק בראש באורך של 6 ס"מ, שבר צווארי ורגשות במישוש עמוד שדרה צווארי.

בתשובהו לכתב האישום הנאשם הודה כי נהג במקום ובזמן המתוארים בכתב האישום ולא חלק על הקשר הסיבתי בין התאונה לבין החבלות ומות המנוח. עם זאת, הנאשם כפר בהיות הכביש יבש, כפר בסטייה מנתיב נסיעתו, כפר בשدة הרਆה הנטען בכתב האישום וטען כי האופן בו חנו שני האוטובוסים, כשאחד מהם בולט לתוך נתיב נסיעת הנאשם והשני חונה בתוך הנתיב, הוא שהוביל לתאונה. במילים אחרות, הנאשם טוען כי אופן חניית האוטובוסים, לצד היות הכביש רטוב, הם שגרמו לתאונה וכן אין לקבוע כי הוא התרשל. לחילופין, אם יקבע שהתרשל, אז מדובר ברשលנות מינורית.

(עמ' 6 לפרט' בש' 24-12 ועמ' 9 בש' 23-12).

כי כך, נשמעו ראיות בתייק. אפרטן להלן.

2. ראיות המאשימה

ע"ת מס' 1, מר אגבאריה ג'יהאד, הוא נהג אוטובוס ג'. מר אגבאריה העיד כי ביום 31.10.13 החנה את האוטובוס בשעה 20:50 לערך, בתחנה הסופית באומ אל פחים, כפי שהוא עושה במהלך ארבע השנים האחרונות, בהעדר מקום אחר לעמוד. כן העיד כי חנה צמוד למדרכה ולא הפריע לתנועה. כשהגיע בבוקר לחתת את האוטובוס אמרו לו שהייתה תאונה והוא לא ראה אותה מאז (מעם' 9 לפרט' בש' 26 עד עם' 10 בש' 12).

בחקירה הנגדית העיד מר אגבאריה כי רוחב האוטובוס 2.5 מטרים והוא חנה במרחק של כ- 20 ס"מ מהמדרוכה, כפי שעשה תמיד. מר אגבאריה העיד כי לא ידע שאסור לחנות חנית לילה בתחנת האוטובוס ואישר שמדובר בתחנה בלבד מפרץ (עמ' 10 לפרט' בש' 32-15).

ע"ת מס' 2, רס"ב גריافت עוז, הגיע למקום התאונה במסגרת תפקידו, יחד עם שוטר נוסף. במהלך עדותו הבהיר כי שמו אמנים מופיע בדו"ח הפעולה ת/1 כמי שערק אותו, ברם לא כך הוא. עם זאת, העד זכר את האירוע ואישר כי כל האמור בת/1, נכון.

בחקירה הנגדית אישר העד שראה שני אוטובוסים חונים בירידה, מצד ימין שرك הכביש, ברם לא בדק באיזה מרחק מהדרך הם חנוו (עמ' 11 לפרט' בש' 30-9).

ע"ת מס' 3, מר מחאמיד אחמד בן כיוואן, הוא נהג אוטובוס ב'. מר מחאמיד העיד כי ביום 31.10.13 החנה את האוטובוס ברציף החניה (עדותו עלה כי כל אימת שאמר "רציף חניה" התכוון ל"מפרץ חניה") ברחוב אלקודס, כי זו החניה היחידה ואין מקום אחר זהה לחנות בו. כן העיד כי החנה את האוטובוס צמוד למדרכה ולא הפריע לתנועה כלל (עמ' 13 לפרט' בש' 27-10).

בחקירה הנגדית חזר על עדותו לפיה חנה בצמוד למדרכה, אישר שלא היהسلط שמתיר החניה דוקא לאוטובוסים, אך ציין כי לuibט ידיעתו בהדר תמרור שאסור החניה, מותר לכל אחד לחנות שם, גם לאוטובוסים (עמ' 14 לפרט' בש' 16-5).

ע"ת מס' 4, מר מ חג'גה חוסאם, היה עד לתאונה. מר מ חג'גה העיד כי נסע בכביש אלקודס וחלה על פניו שתי מכוניות מסווג שברולט וסובארו שעמדו ליד תחנת אוטובוס, בין שני כיכרות, כמספר אנשים עמדו מחוץ למכוניות. הוא המשיך בנסיעה בירידה וכשהגיע לכיכר שמע קול של רעש, הסתובב בכיכר, עלה חזרה והגיע לכביש אלקודס מהצד השני. בהגיעו למקום התאונה ראה את השברולט בה הבחן קודם לכך, שלושה אנשים שהיו על הרצפה ללא הכרה, אדם נוספת שהיה על הרצפה בהכרה ואחד שהסתובב. עוד העיד כי הוא אינו זוכר שהוא גשם, הכביש היה יבש והוא נסע 40 קמ"ש בערך ולא הרגיש ממשו לא בסדר בכביש. מר מ חג'גה הבahir כי הוא לא ראה את התאונה בזמן אמת, שכן שכורתה היה בסיבוב בכיכר (ראה עדותו בעמ' 15 לפרט').

בחקירה הנגדית חזר על עדותו לפיה הכביש היה יבש וצין כי הוא חושב שהשברולט הייתה מעורב בתאונה הוא אותו שברולט אותו הוא ראה עובר לתאונה, לצד הדרכ, אבל הוא אינו בטוח בכך. כן העיד כי בסוף הרחוב היירדה מתחילה להיות חזקה (עמ' 16 לפרט').

מר מ חג'גה חזר על עדותו לפיה הוא לא ראה את התאונה, ברם אישר כי הבחן באוטובוס שחנה במפרץ החניה, אם כי לא זכר היכן חנה בדיק ואם חנו במפרץ החניה רכבים נוספים. עוד העיד כי הבין שההתאונה הייתה בין השברולט לבין האוטובוס, לפי הסימנים על הרכבים (עמ' 17-18 לפרט').

לשאלת בית המשפט השיב כי המרחק בין שני היכרות ברחוב אלקודס הוא 200 מטר והמרחק מהמקום בו עמדו הסובארו והשברולט למקום התאונה הינו באמצע (עמ' 19 לפרט' בש' 19-16).

ע"ת מס' 5, מר מוחמד מחאג'נה בן חוסיין, ישב ליד הנאשם בעת התאונה. מוחמד העיד על השתלשלות האירועים עד קרות התאונה וقلשונו: "עשינו תאונה, היה רטוב הכבש, פתאום פגענו באוטובוס זהה אני התעוורתי בבית החולים" (עמ' 19 לפרט' בש' 22-32). מוחמד עמד על כר שהכבש היה רטוב, ירד גשם כשההתאונה התרחשה, אם כי לא גשם חזק, הכבש היה חלק ולא היו אורות בכבש. עוד העיד כי הם לא עמדו לצד הכבש עובר לתאונה (עמ' 20 לפרט' בש' 1-12).

בחקירה הנגדית העיד מוחמד כי הוא איבד את ההכרה והתעוור רק בבית החולים ואישר כי הנאשם ביקש מccoliם לחגור חגורות בטיחות (עמ' 20 לפרט' בש' 20-15).

ע"ת מס' 6, מר באסל מחאג'נה, נסע נספ' ברכב הנאשם, העיד כי הם החליקו כי היה קצת גשם ואישר שהם עמדו לצד ימין עם סובארו, חצי שעה לפני התאונה (עמ' 21 לפרט' בש' 12-6).

בהודעתו, אשר הוגש בהסכם (ת/4), אין כדי להוסיף על עדותו, למעט העובדה כי הוא היה חגור.

בחקירה הנגדית אישר באסל כי בזמן התאונה היו טפטופים של גשם, התאורה לא עבדה ולא ניתן היה לראות את האוטובוס מרחוק (עמ' 21 לפרט' בש' 21-15).

בחקירה החוזרת השיב באסל כי הוא ישב מאחור, באמצע וחזר על עדותו לפיה לא ניתן היה לראות את האוטובוס והוא כלל לא ראה אותו (עמ' 22 לפרט' בש' 8-1).

ע"ת מס' 7, מר אחמד אגבאריה, נסע אף הוא בשברולט בעת התאונה. אחמד העיד כי בעת התאונה ירד גשם לא חזק והכחיש כי הם עמדו לצד ימין עם סובארו עובר לתאונה, גם לא הרבה לפני (עמ' 22 לפרט' בש' 15-17). בהודעתו של העד, אשר הוגש בהסכם (ת/6), מסר אחמד כי הוא לא היה חגור בעת התאונה וכי הנאשם לא ביקש מהנוסעים לחגור חגורות בטיחות.

מר אגבאריה לא נחקר בחקירה נגדית.

ע"ת מס' 8, רס"מ שי נטול, בוחן תנועה במשטרת כדרה משנת 2007 (להלן: "הבחן"), הגיע מסמכים שונים אותם ערך במסגרת חקירתו בתיק דין (ת/8 - ת/24), לרבות הודהת הנאשם ודוח הבוחן.

הבחן ציין כי בתרשימים ת/23 קיימת טעות בסימון הנזק באוטובוס ג', שבפועל נמצא בפינה שמאלית האחורי של האוטובוס והעיד כי בהתאם לחומר החקירה, הנאשם נסע ברחוב אלקודס מזרח למערב, סטה מנתיב נסיעתו תוך כדי החלקה שמאליה ביחס לכיוון נסיעתו, פגע עם חלקה האחורי של דופן ימין באוטובוס הראשון, המשיך בתנועה לנטייב, לאחר מכן המשיך בתנועה ימינה, פגע עם דופן קדמית ימנית באוטובוס השני ונעצר. הבוחן העיד כי לא מצא סיבה אובייקטיבית שיכולה להיות לגרום לטשטות הנאשם וציין כי בנגדוד לעדויות הנוסעים ברכב הנאשם, היהليلת בהיר, לא

מעון והכ Bias היה יבש, כפי שהuid אחד מהuidים שהיה באותו מקום (עמ' 22 לפרק' בש' 24 עד עמ' 23 בש' 26).

בחקירה הנגידת השיב הבוחן כי הוא זוכר את התאונה במקורו, נסמן בעדותו על הכתובים והסביר כי התאריך הנזכר בדו"ח הבוחן (2.1.14), הוא התאריך בו הוא סיים לעורר את הדו"ח, לאחר איסוף כל החומרם (עמ' 24 לפרק' בש' 2-24). הבוחן אישר שכשегоע לזרת התאונה לא הייתה במקום תאורת רחוב, אך טען כי לא היה חשך מוחלט, אחרת היה מצין שהיתה עלטה (עמ' 24 לפרק' בש' 25 עד עמ' 25 בש' 6). באשר לטענה כי הכBias היה רטוב, הבוחן הסביר כי הוא מתאר בדו"ח מה היה המצב בהגיעו למקום התאונה ובכל מקרה, גם אם הכBias היה רטוב, על הנagger היה להתאים את נהיגתו לתנאי הדרך (עמ' 25 לפרק' בש' 17-7).

הבוחן העיד כי בניסוי שעשה מצא כי שדה הרניה לפנים בכיוון נסיעת הנאשם היה 120 מ', גם בהתחשב בעקומה בכביש וכשעומת עם הטענה כי בתמונה מס' 1 בלוח התצלומים T/11 לא ניתן להבחין באוטובוס ב' גם ממראות של 15 מ', השיב כי לא ניתן להשוות בין מה שהען קולטת לבין מה שעדשת המצלמה קולטת (עמ' 25 לפרק' בש' 22 עד עמ' 26 בש' 21). כן העיד שלא התקיים לעקומה או לירידה כי סביר שאליה לא השפיעו על קרות התאונה (עמ' 26 לפרק' בש' 29-15).

הבוחן הסביר כי ציין בדו"ח T/22 שהנתגש נאג תחת השפעת אלכוהול, שכן בדמותו נמצא ריכוז של 6 אחוז למ"ג וגם אם לא סבר שהוא בכר כדי להשפיע על קרות התאונה, זה חלק מהנסיבות שנאספו (עמ' 26 לפרק' בש' 30 עד עמ' 27 בש' 18).

בהתיחס לזמן נסיעת הנאשם העיד הבוחן: "לא מצאתי צורך לקבוע את המהירות. אבל אני יכול להגיד שהמהירות לא תامة את תנאי הדרך. אם הוא היה נושא בנסיבות שתامة את תנאי הדרך בזמן התאונה, לא הייתה מתרחשת התאונה". הבוחן הסביר כי לא התקיים לזמן התאונה בדו"ח T/22, למורת שניתן היה לקבוע המהירות לפי סימני הדחיפה, שכן קבוע כי התאונה נגרמה כתוצאה מסטייה מנטייב ולא כתוצאה מנהיגה בנסיבות מופרצת ולכן לא הייתה לכך רלבנטיות (עמ' 27 לפרק' בש' 19 עד עמ' 28 בש' 12).

הבוחן אישר כי אוטובוס ב' שchnerה במפרץ החניה בילט כ- 70 ס"מ לתוכו נתיב הנסיעה וכשעומת עם הטענה לפיה לו לא אוטובוס ב' היה עומד במקום התאונה לא הייתה מתרחשת, השיב: "אני לא יכול לענות לך על מה היה קורה אם. אני יכול להגיד מה קרה בפועל". באשר לאוטובוס ג', הבוחן אישר כי הוא תפס 2.7 מ' מתוכו 3.6 מ' של הנתיב הימני, אך ציין כי לדעתו בנסיבות המקירה דנן לא היה בכר כדי לסקין את התנועה, שכן יש מעבר מספק לכל רכב לעבור שם (עמ' 29 לפרק' בש' 31-8).

הבוחן הסביר כי לא התקיים לאוטובוס ב' כאחד הגורמים לתאונה, שכן הנאשם עצמו מסר בחקירה שהוא הופתע מלשון מפרץ החניה, קרי, לא היה שום קשר בין הסטייה שלו לבין האוטובוס החונה ואפילו היה חונה שם רכב פרטי, הנאשם היה מתנגש בו בהחלקה (עמ' 30 לפרק' בש' 23-4).

הבחן התבקש על ידי בית המשפט לעדותו של ע"ת 4, מר חסאם מחאג'נה והעיד כי הגם שהוא העד היחיד שאינו בעל אינטרס בתיק, גרסתו לפיה במרחך של מאות מטרים ספורות 5 אנשים אשר עומדים מחוץ לרכב יספיקו להיכנס אליו, להאיץ ולעשות תאונה, אינה סבירה (עמ' 31 לפרט' בש' 9-1).

בסיום שמיית העדויות הגיעו המאשימים מספר **מסמכים בהסכמה**. את'יחס אליהם לפי ה蟲ך, בפרק הדיון.

גראסת הנאשם 3.

בהתביעה במשטרה מיום 10.11.13 - ת/19, מסר הנאשם כי הוא ירד ברחוב אלקודס, "כל הזמן הייתה הצד ימין לפני החוק ואז נפתחתי במדרכה זו ואני לא זכר איך נגענו אויך עשינו את התאונה, לא זכר(Clom)" (ש' 4-8 בת/19). הנאשם המשיך ומסר כי היה חושך במקום, הוא הופעת מבליטה של המדרכה במפרץ חניה,לקח שמאלת עם ההגה ומאז אינו זכר(Clom) (ש' 10-11 בת/22). עוד מסר הנאשם כי הוא נסע במהירות של 50 קמ"ש, כי הרכב היה אוטומטי, כי זו הייתה פעם ראשונה בה נהג בשברולט, ששייכת לאחיו וכי הוא הרגיש "גיל באוטו", למעט רעדות קלות והגה שהיא קצת עוקם (ש' 13-21 בת/19). הנאשם ציין כי הוא היה חגור, הכתף שלו אפללו נשבר מהחגורה והוא לא ראה אם יתר הנוסעים היו חגורים אם לאו (ש' 22-29 בת/19). בהתביעה לביטוח השיב הנאשם "אני לא מכיר את האוטו, אני יודע שהכל סיידרו לאח שלי והכל טוב" (ש' 30-31 בת/19). בהתביעה לאוטובוסים מסר הנאשם כי היה בטוח שהוא נכנס באוטובוס ולכן לפקח שמאלת והוא איננו זכר מה קרה (ש' 32-35 בת/19). הנאשם הבכיר כי לא נסע בתוך מפרץ החניה, אלא בנティיב הימני וכי הבלתי שהבהילה אותו הייתה קרובה לאוטובוס (ש' 37-43 בת/19). הנאשם מסר כי למיטב זכרונו הכבש היה רטוב, היה טפטוף של גשם, לא היו מנורות במקום והראות לא הייתה כל כך טובה בגלל החושך (ש' 44-52 בת/19). הנאשם הכחיש כי עשה שימוש בטלפון בעת התאונה, טען כי הוא אינו מכיר את הכבש כל כך טוב ומסר כי יומם לפני התאונה, בערב, שתה בירה אחת, אבל לא היה שני (ש' 85-76 בת/19).

בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם על גראסתו כפי שנמסרה בת/19 והוסיף: "פתאום אני נפגע מהמדרכה והאוטובוס, לקחתי שמאלת ואז אני לא זכר מה קרה". כן הוסיף שהוא יכול היה לראות למרחך של 10 מטרים לפנים (מעמ' 32 לפרט' בש' 21 עד עמ' 33 בש' 4).

בחקירה הנגידית העיד הנאשם כי העסוק שלו נמצא רחוב אלקודס ושביתו אמן נמצאת 5 דקומות ממנו, ברם הוא לא עובר שם כל יום, לא מכיר את המקום טוב ולא יודע לומר היכן מפרצ'י החניה (עמ' 33-35 לפרט'). כן העיד כי הוא אינו מכיר את האנשים שנseauו אליו ברכבת, רק אחד מהם הוא אח של חבר שלו, הוא לא היה איתם בקשר לאחר התאונה ובכלל ולקח לו יומיים "להתאפס על עצמו" לאחר התאונה, גם שלא איבד את ההכרה (מעמ' 36 לפרט' בש' 7 עד עמ' 37 בש' 25).

הנאשם הכחיש את הטענה כי עמד ביחיד עם רכב סובארו בצד הדרך לפני התאונה והעיד כי הוא אינו מכיר את מר חסאם מחאג'נה שהעיד כך (עמ' 38 לפרט' בש' 18-22).

הנאשם שב והעיד כי בעת התאונה ירד גשם "לא גשם מבול, טפטופים אבל הכבש היה רטוב", מצב הראייה היה קשה
עמוד 6

ולכן נסע בימין במהירות של 40-50 קמ"ש (עמ' 38 לפרט' בש' 23-2).

באשר לחגורות הבטיחות העיד כי כשהם נכנסו לרכב הוא שם חגורה, אמר "תשימו חגורות ונוסעים", אך לא ידיא שהם אכן חגורו. הוא לא שם לב אם אחמד אגבאריה היה חגור או לא, אבל הוא אישית היה חגור ולכן נשברה לו כתף שמאל (עמ' 39 לפרט' בש' 15-32 ועמ' 42 בש' 14-7).

בהתיחס לביטוח העיד הנאשם כי הרכב לא שלו והוא לא בדק אם יש ביטוח לפני שהחל לנוהג (עמ' 40 לפרט' בש' 7-2) ובאשר לשיטת הסטייה השיב:

"**ש.** אתה אומר שנסעת כל הזמן מצד ימין, אז הופתעת מהmdirכה.

ת. זה מה שאמרתי גם עכשו.

ש. מה שאתה אומר זה שהמפרץ חניה האחרון הפתיע אותך אז הסתת את ההגה בחזקה שמאלה, נכון?

ת. נכון, מה שאמרתי. מהmdirכה ואוטובוס.

ש. אחרי זה, אתה לא זכר(Clom).

ת.(Clom).

ש. זאת הייתה סיטה חזקה, נכון?

ת.לקחתי שמאלה.

ש. הבלתי היזה שאתה אומר שהפתיעה אותך קיימת לכל אורךALKODOT מהכיר. הרי זה לא הבלתי הראשונה.

ת. לא ידוע כמה בליטות שם. אני אומר לך על הבלתי שנפתחתי בה.

ש. למה מהבלתי קודמות שהו אמורים להפריע לך לא הופתעת?

ת. אני ראייתי את זה, לא ידוע כמה יש.

ש. נכון גם שהיית עם אור גבוה.

ת. עשית פרסה בכיר, ירדתי, היה חושך והדלקתי אור גבוה אז נפתחתי בmdirכה ואוטובוס, אזלקחתי שמאלה.

ש. מפרץ חניה בולט לכל הכביש, זה מה שהפתיע אותך אז אתה סוטה שמאלה, נכון?

ת. נכון.

ש. לפני זה רأיתי את מפרצי החניה שבולטים לככיש.

ת. לא ידוע כמו יש".

ובהמשך:

"ש. אתה גם אומר בהודעה שלך שראית את האוטובוסים לפני התאונה. רأית גם את האוטובוס שעומד בתחנה וגם את זה שעומד במפרץ.

ת. אני נפתחתי מהבליטה, ומהאוטובוסים. אז כן רأיתי את האוטובוס.

ש. אז למה נסעת במפרץ חניה?

ת. מה זאת אומרת? יש שם שני נתיבים.

ש. אם אתה נסע בנתיב, המפרץ חניה לא מפריע לך. איך זה שאתה נסע בתוך המפרץ חניה?

ת. אני נסעת בתוך המפרץ חניה? אולי חרגתי קצר.

ש. אז למה חרגת לתוך המפרץ?

ת. אין לי תשובה."

בסיום עדותו של הנאשם, ערך בית המשפט סיור במקום התאונה.

בסיור ניתן היה להתרשם מהירידה התלויה ברחוב אלקיים, מהעובדת כי מימין בדרך אכן מצויים מפרצי חניה ומכאן שהכביש מתעקל מעט שמאלה. במהלך הביקור במקום הנאשם אישר כי הבליטה שלפני המפרץ האחרון ברחוב אלקיים היא שהפעילה אותו וכי האוטובוס חנה במרכז המפרץ.

ב"כ הצדדים היו תמיימי דעים כי בהתאם לתרשים ת/23, הסטיה שמאלה באה כדי לא להתנגש בלשון שלפני המפרץ האחרון והחלה ימינה התחיליה מאמצע הלשון, במרקח של כמטר לתוך הנתיב וכך הנאשם התנגש באוטובוס.

4. עדותו של המומחה מטעם ההגנה

ע"ה מס' 2, מר ויסמן משה, אשר שימש כבחן תנואה במשפטה משנת 1986 עד לשנת 2013 (להלן: "המומחה"), ערך את חוות הדעת מטעם המומחה (נ/2) וקבע במסקנותיו, בין היתר, כי "אילו האוטובוסים לא היו חונים במקום, ובהנחה כי הנאשם סטה, הנאשם היה פוגע באבן שפה של המדרכה, דבר שהוא עוצר את הרכב, תאונה מהסוג זהה לא

היתה גורמת לתאונה קטלנית שבה נסע קיפח את חייו".

בחקירה הנגדית העיד כי ערך את חוות הדעת על בסיס החומר בתיק החקירה ולא נפגש עם הנאשם קודם לכן, אף לא לפני ביקור שערך במקומו. כן הסביר שמקום בו התייחס לגרסת הנאשם, עשה זאת על בסיס הودעת הנאשם במשטרת (עמ' 46 לפרט' בש' 21 עד עמ' 47 בש' 8).

כשנשאל המומחה כיצד לדעתו קرتה התאונה השיב כי לאחר העקומה, מקום חשוב ושדה ראייה מוגבל, רכבו של הנאשם פגע בחלקו האחורי בדופן צד שמאל של האוטובוס שעמד במרחב החניה כשל דופן שמאל של האוטובוס בולט לנטייב נסיעת הנאשם ולאחר המכאה פגע הנאשם באוטובוס שעמד כלו על הנטייב הימני. המומחה העיד כי בנסיבות של עקומה, חשוב ושדה ראייה מוגבל לא ניתן היה לראות את האוטובוס שחנהו וכן הנאשם הופטע (עמ' 47 לפרט' בש' 9-21).

המומחה הפנה לתרשים שערך הבוחן (ת/23) וטען כי על פי כיוון סימן הדחיפה ניתן לקבוע כי לולא האוטובוס היה בולט לנטייב, רכבו הנאשם כלל לא היה פוגע בו, אלא לכל היותר היה פוגע בשפט המדרכה (עמ' 47 לפרט' בש' 23-28).

המומחה הסביר כי המחלוקת שיש לו עם הבוחן נוגעת אך לשדה הראייה ולעובדת שהבוחן לא התייחס לחניית האוטובוסים שלא חזה. המומחה הסכים כי אף במצב בו האוטובוס חנה בניגוד לחוק הנאשם לא היה אמור להתגש בו, אך טען כי במקרה הספציפי זהה הייתה בעיה של שדה ראייה ושל עקומה (עמ' 48 לפרט' בש' 16-9 ועמ' 50 לפרט' בש' 23-25). המומחה העיד כי ערך ניסוי שדה ראייה באורות נמוכים ולא גבוהים (כפי שהיו לנאים בנסיבות התאונה, לגרסתו), כיוון שתאותר הרחוב ביום הניסוי הייתה תקינה, הינו שהתנאים שהיו ביום התאונה שונים מהתנאים שהיו ביום הניסוי. כן העיד כי הוא בדק את שדה הראייה מהיציאה מהעקומה עד למקום בו עמד האוטובוס, שם העמיד את רכבו שלו, ומצא כי המרחק הוא 78 מטר (עמ' 48 לפרט' בש' 22-24 ועמ' 49 בש' 21-24). כן העיד כי גם בצילום שעשה הבוחן לא רואים את הפסים הזהורים של האוטובוס וגם לא שהוא במצב כתום ולכן קשה היה מאוד לזהותו (עמ' 48 לפרט' בש' 32-27). כשבועמת המומחה עם הטענה שעל פי התמונה שהוא צירף לחוות דעתו (עמ' 9 לחוות הדעת), אין זה הגיוני ששדה הראייה הוא 78 מ' ואף לא 72 מ', השיב: "עמדתי הרבה אחרת, יש עוד מפרץ חניה. נראה שעשית זום לכיוון הרכב" (עמ' 49 לפרט' בש' 19-4).

המומחה הסביר כי לא התייחס לכך שה הנאשם הופטע מהמדרכה, שכן הסתמן אך על ממצאי הבוחן ממוקם התאונה, כפי שהם מופיעים בדוח הבוחן (עמ' 50 לפרט' בש' 18-5).

המומחה הסכים כי לפי הودעת הנאשם הוא איבד שליטה על רכבו ואז פגע באוטובוס ב', בהדגשו כי לפי הסקיצה שערך הבוחן, לולא האוטובוס בולט לככיש, אז' בהתאם לסימני הדחיפה, רכבו הנאשם היה ממשיך ולכל היותר פוגע בשפט המדרכה בסוף מפרץ החניה (עמ' 51 לפרט' בש' 20-8). כשבועמת עם העובדה שבמקומות שני נטייבים רחבים, שאפחוו לנאים לעبور בהם בלי בעיה, השיב: "אני לא יודע אם הנאשם סטה ימינה או לא, אבל עצם זה שהאוטובוסים חנה ובלתי לככיש, חשש בעיה של שדה ראייה, זאת הגבלה" (עמ' 52 לפרט' בש' 7-3).

בחקירתו החזרת השיב המומחה כי שדה הרaira הוא 3.72 מטר ולא 78 כפי שטען, בהתייחס לרוגע בו יוצאים מהאונרמה (עמ' 52 לפרט' בש' 29-26).

5. סיכום הצדדים

בהתאם להנחיות בית המשפט, התייחסו הצדדים בסיכומייהם אך לשאלות השניות בחלוקת בהתייחס לשדה הרaira ומשמעותו אופן חניית האוטובוסים.

ב"כ המשימה ביקשה לאמץ את גרסתו של עד הטעיה מר חוסאם מחאג'נה, לפיה הכבש לא היה רטוב וטענה כי אףלו יקבע שהכבש היה רטוב, אזי הייתה מוטלת על הנאשם חובה מוגברת לנוכח בהתאם לתנאי הדרך - התקרובות למשג'ל תנועה, שיפוע בכביש, העדר תאורה ונטייה עם אורות גבוים.

ב"כ המשימה ערכה השוואה בין קביעות הבוחן למסקנות המומחה וטענה כי הניסוי שערך המומחה נערכ בתנאים שונים ממדת התנאים ששדרו ביום התאונה ولكن לא ניתן לאמץ ממצאיו.

ב"כ המשימה הוסיף וטענה כי אילו היה הנאשם נסע בנתיב הימני מבין שני נתיבים, לא הייתה לו כל סיבה להיות מופגע מהמדרוכה ואף היה באפשרותו לעבור מבל' לפגוע באוטובוס, קרי, לא האוטובוס הוא שהפתיע אותו, אלא המדרכה, לאחר שנסע במהירות מופרצת של 50 קמ"ש, שאינה מתאימה לתנאי המקום. יתרה מזאת, טענה, אףלו נאמץ את גרסת המומחה לפיה מרחק שדה הרaira הוא 72 מטר, אזי עדין היה אפשרות הנאשם לבLOW ולא לפגוע באוטובוס.

בהתייחס לחגורת הבטיחות הפניטה **ב"כ המשימה** לתק"ה, הודעת ע.ת מס' 7 ולסיקום ביקשה לאמץ את קביעות הבוחן ולקבוע כי הסיבה לתאונה היה סטיית הנאשם מנתיב נסיעתו, קרי, ללא הופגע הנאשם מהמדרוכה, יכול היה המשיך בנתיב נסיעתו מבל' להתנגש באוטובוסים וכן לא הוכח שלאוטובוסים יש חלק בתאונה.

ב"כ הנאשם הסכים כי הנאשם יכול היה לעבור בנתיב נסיעתו, לו רק היה רואה את האוטובוסים. לעניין זה הפנה לתמונה שצילם הבוחן וטען שהגמ' שהוא צולמה מרחק של 15 מטרים, לא רואים בה את האוטובוס, חרב הפסים הזוגרים שלו. **ב"כ הנאשם** ביקש לדוחות תשובתו של הבוחן לפיה מה שראויים בתמונות שונות ממה שראויים בשטח וטען כי התמונות הרוי מוגשות כדי להמחיש את המצב בשטח.

ב"כ הנאשם טען כי סטייה קלה למפרץ החניה, בתנאים של חשיכה, אינה עולה כדי נהיגה רשלנית, אלא לכל היותר מהוות טעות סבירה לנ heg סביר והוסיף כי לא ניתן לקבל את גרסת המשימה בדבר נהיגה במהירות מופרצת, שכן הבוחן לא קבע את מהירות הנסיעה, למרות שיכול היה לקבוע זאת.

ב"כ הנאשם טען כי באשר להיות הכביש רטוב, יש להעדיף את גרסת הנוסעים ברכב הנאשם על פני גרסתו של חסום מחריגנה, שכן עדותו באשר למקום השברולט והרכב הנוסף, המרחקים במקום והזמן שחלף מאז שהבחן בהם ועד לקרות התאונה, אינה מתוישבת עם ההיגיון ולכן אינה מהימנה.

לסיקום טוען ב"כ הנאשם כי תנאי החשכה ששררו במקום והעדך אפשרות לראות את האוטובוסים שחנו שלא כחוק, הם הגורם המרכזי לתאונה, קרי, קיים ספק בשאלת אחוריות הנאשם לתאונה ולכן יש לזכותו מהעבירות שיוחסו לו.

6. דין

לאחר ששמעתי העדויות שהובאו לפני, עינתי במסמכים שהוגשו לי, בicularti במקום התאונה ושמעתי סיכומי הצדדים, מצאתי כי הצדדים אינם חולקים על העובדות הבאות:

א. הנאשם נהג ברכבו, יחד עם 4 אחרים, בשעה 00:23 ברחוב אלקודה באומ אל פחם, מכיוון מזרח למערב, בכיביש בעל 2 נתיבי נסיעה, בצד ימני מפרץ חניה ובצד שמאל שטח הפרדה בניו ומעקה ברזל.

ב. אוטובוס ב' חנה במפרץ החניה, כשהוא בולט 70 ס"מ לנטייב הימני ואוטובוס ג' חנה בהמשך, בתחום תחנת אוטובוס, באופן שיחסם 2.7 מ' מתחו 3.6 מ' בנטייב הנסיעה הימני.

ג. הגיעו למפרץ החניה האחרון, הופתע הנאשם מנטייב נסיעתו שמאלה ואז החליק ימינה, פגע עם דופן ימנית אחרית בפינה אחוריית שמאלית של אוטובוס ב', נהדף שמאלה לנטייב, סטה שוב ימינה ושמאליה ופגע עם דופן ימנית קדמית בפינה אחוריית שמאלית של אוטובוס ג'.

ד. כתוצאה מההתאונה נגרם מוותו של המנוח מוחמד ג'בארין ז"ל וכן נפצעו הנאשם ושלושת הנוסעים הנוספים שהיו עמו ברכב, כמפורט בכתב האישום.

במהלך חקירת הבוחן והמומחה עלה כי הצדדים חולקים בנושא שدة הרأיה שהיא לנאים. המאשימה טוענת כי שدة הרأיה שלו היה לכל הפחות 100 מ' לפנים, בעוד ההגנה טוענת ששدة הרأיה הגיע אף כדי 72.3 מ' לפנים.

אלא שבנסיבות של התקיך דין, שאלת שدة הרأיה אינה רלבנטית ואסביר.

הרי אין חולק כי תחילת אירוע התאונה - ברגע בו הופטע הנאשם מהמדרכה, מłużן מפרץ החניה האחרון ברחוב אלקיים. ההפטעה גרמה לנائم לטסות בחזקה שמאליה ולאבד שליטה על רכבו (ראה הودעת הנאשם ת/19 בש' 12-10). הנאשם אינו זוכר מה קרה מאז והסימנים שהותירו צמיגי רכבו על הכביש, הם שמספרים את סיפור התאונה. במילימ'אים אחרים, אין עסוקין במקרה בו נסע הנאשם בכיביש חשור והתנגש באוטובוס סתום כך. במקרה זה השאלה אם יכול היה להבחין באוטובוס אם לאו, הייתה לבננטית. לא כך במקרה דנן, בו אירוע קודם לתנגשות באוטובוס, הפטעה מהמדרכה, היא שהחלה את אירוע התאונה. לא האוטובוס הפתיע את הנאשם, אלא המדרכה. התנגשות באוטובוס באה כתוצאה של איבוד השליטה של הנאשם על הרכב וכן השאלה אם הנאשם יכול היה להבחין באוטובוס אם לאו ומזה מרחק, אינה חשובה. لكن לא אדון בה.

על רקע האמור, אני סבורה כי השאלה האמיתית שיש להזכיר בה היא האם עצם העובדה כי הנאשם הופטע מłużן מפרץ החניה ולכן סטה ברכבו שמאליה מלמדת על רשלנותו מצדו, או שמא, כטענת ההגנה, יש לקבוע כי מדובר בטעות סבירה של נהג סביר. הדיון בשאלת יכולת התייחסות לשאלות עובדיות, כגון, האם הכביש היה רטוב/יבש, האם הייתה תאורה במקום וכך'.

שאלות נוספות שיש לדון בהן הן הנפקות שיש לאופן חניית האוטובוסים, אם בכלל, האם הנאשם ידיא כי הנוסעים ברכבו חגורים והאם היה כיסוי ביטוחי לניגומו.

אדון בשאלות, על פי סדרן.

6.1 סטיית הנאשם - רשלנות או טעות סבירה?

לצורך הדיון בשאלת האמורה, יש חשיבות לשאלת היכרתו של הנאשם את מקום התאונה.

ה הנאשם אמן טען כי הוא אינו מכיר את הכביש כל כך טוב, ברם לא שוכנעתי כי אכן כך הוא. הנאשם תושב אום אל פחם, העיד כי מאז שנתיים וחצי לפני התאונה הוא מתגורר למרחוק של 5 דקומות ממוקם התאונה והכביש בו ארעעה התאונה משמש בדרך היツיה מביתו לכיוון כביש 65. בהודעתו ת/19 הנאשם מסר כי הפעם האחרון בה נסע ברחוב אלקיים היה שבוע לפני התאונה (עמ' 34-35 לפרט ות/19 בש' 78-79). בנסיבות האמורים יש כדי לקבוע כי הנאשם הכיר את מקום התאונה.

שאלה נוספת היא מה היה מצב הכביש בעת התאונה.

הן הנאשם והן שלושת הנוסעים ברכבו העידו כי הכביש היה רטוב שכן היה טפטוף (עמ' 19 לפרט בש' 29, עמ' 20 בש' 1-12, עמ' 21 בש' 6-7, עמ' 22 בש' 15-16 ועמ' 38 לפרט בש' 26-23).

מנגד, העיד מר חוסאם מחריג'נה כי הכביש היה יבש (עמ' 15 לפרט בש' 21-20). מר מחריג'נה לא נחקר על כך בחקירה נגדית והמשמעות מובנת.

זה המקום לצין, כי אל מול עדויותיהם הלקוניות של הנוסעים ברכב הנאשם, הייתה עדותו של ע"ת 4, מר חסאם מהאג'נה קוורנטית, מפורטת ונטולת אינטראס.

בדוח' הבדיקה ת/22, בסעיף שכותרתו "תנאי מזג האוויר והראות בשעת המבחן", ציין הבודחן: "לילה בהיר ונאה, ראות טוביה, תאורת רחוב לא פועלת במקום התאונה". מהדו"ח עולה כי הבדיקה הגיע למקום פחות משעה לאחר קרות התאונה.

בבית המשפט העיד הבודח כי הכבש היה ישב (עמ' 23 לפרט' בש' 22-24 ובעמ' 25 בש' 17-7). כן העיד הבודח כי הגיעו למקום התאונה, צילם מספר תמונות. מעיון באותו תמונה (לוח הצילומים ת/11) עולה כי הכבש אכן היה ישב.

על כן אני מאמצת את גרסת המאשימה בנקודה זו וקובעת כי הכבש היה ישב בעת התאונה.

כן רואה לעיר, כי אפילו הייתי מאמצת גרסת ההגנה וקובעת שהכבש היה רטוב, כל שהוא בכך הוא להחמיר בדרישת הזירות מצד הנאשם. הינו, לו הכבש אכן היה רטוב, אז היה מוטלת על הנאשם חובה מוגברת להיזהר ולהתאים נסיעתו לתנאי הדרך.

עוד יש לציין את שלמדתי מהביקור במקום - כי הכבש ברחוב אלקודס בכיוון נסיעת הנאשם הוא כביש תלול, בעקבומה מתונה. ועוד - אין מחלוקת כי בעת התאונה תאורת הרחוב במקום לא פעלה.

באשר למחרות בה ניגר הנאשם - הבודח הסביר בעדותו כי הוא לא בחר את מהירות נסיעתו של הנאשם שכן מצא כי הגורם לתאונה אינה מהירות הנהיגה של הנאשם, אלא הסטייה מנתיב נסיעתו (עמ' 27 לפרט' בש' 19 עד עמ' 28 בש' 12). הנאשם העיד על עצמו כי ניגר במהירות של 50 קמ"ש ומהודעתו ניתן ללמוד כי ניגר באותה מהירות אך כי הדבר מותר (ראה ת/19 בש' 59-53) ותגובהו לתנאי הדרך הייתה מאוחרת מדי.

אם לסכם האמור עד כה, נאמר כי הנאשם נסע למקום אותו הוא מכיר, בכביש בעל עיקומה מתונה ושיפוע חד למדוי, בשעת לילה (23:00) כאשר התאורה ברחוב אינה פועלת. הנאשם עצמו מסר כי הוא לא ראה כלום עד שנאלץ להדליק אורות גבויים וככלשונו: "היה לילה, אין שם מנורות, כל הכבש שם מהכיכר הגדול חשור, שחור. היה טפטוף והכבש רטוב, ראיתי לא הייתה כל כך טובה בגל החושך... נסעתו עם אור נמוך ואז הדלקתי אור גבוה כשהרגשתי שאין לא רואה כלום, כשהרגשתי שאין לא רואה שום דבר הדלקתי אוור גבוה...היה 50 וצראיתי את המדרכה עשית בركס ולקחת שמאלה" (ת/19 בש' 48-59).

בנסיבות אלה, אני סבורת כי מהירות של 50 קמ"ש אכן אינה סבירה ואני توאמת את תנאי הדרך.

תקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות") קובעות כי כל>User דרך חייב להתנהג בנסיבות (תקנה 21 (א) לתקנות) ובאופן שלא יקפח זכותו של אדם לשימוש שימוש מלא באותה דרך, שלא יגרום נזק לאדם או לרכוש, שלא יפריע או יעכב את התנועה ולא יסכן חי' אדם (תקנה 21 (ב) (1) - (4) לתקנות). ניגר רכב מחויב בנוסף שלא לניגר

את רכבו "בקלות ראש או בלי זהירות או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות", לרבות "בתנועת עובי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך" (תקנה 21 (ג) לתקנות).

בהתאם לכך נקבע בפסקה "כלל הדרך" הקבוע כי הגיון של דברים וניסיון החיים מלמדים כי סטייה מנתיב הנסעה מעידים כי לא ננקטו על ידי הנהג אמצעי זהירות נאותים, שהרי אין דרכם של נהגים לסתות מדרכם (לענין זה ראו ע"א 82/446 **شمפון בלגשוויל נ' אחמד אלג'ברין** (20.7.88)).

בע"פ 84/85 **דני בן שמואל ליכטנשטיין נ' מדינת ישראל** (13.7.85) חזר בית המשפט העליון על החoba של כל נהג, באשר הוא, לצפות או לקחת בחשבון אירועים שונים בקבעו (שם אמן דובר בעבירה של נהגה במהירות מופרצת, אולם הדברים יפים גם לעניינו):

"נהג הנהג בכביש, אפילו בתנאים האופטימליים שתוארו, עשוי להיות קלאסייר או מושג שונאים
שהרי אין לומר שהחoba עלייה לצפות איזה מהם באופן ספציפי, הרו הם מהווים חלק מהטיסכונים הרגילים והנורמלים הכרוכים בהנהגה בדרכים. כך למשל המזאות כתם שמן
ביבש, או שברי זכוכית, או בעל חי החוצה את הכביש באופן פתאומי, או תקר בצמיג, או
אירועים אחרים כיווץ באלה שניישן החיים מלמד שם תופעה מוגרת בכביש. נהג סביר
אינו יכול, ואיןנו חייב בכך, לצפות שבמקום מסוים בכביש יקרה אירוע ספציפי זה או אחר
כגון אלה. אך הוא חייב להבaya בחשבון את האפשרות שאירוע מסווג זה עלול להקרות לו
במהלך הנסעה..."

כך גם בעניינו. כפי שהuid הבודק, לא נמצא כל סיבה אובייקטיבית שיכולה היה לגרום לסתות הנאשם (עמ' 23 לפroot' בש' 22-21). הנאשם לא אמר היה להיות מופתע מקומה של מדרוכה, שאינה בולטת לתוך נתיב נסיעתו. יתרה מזאת, אפילו הייתה קובעת שהמדרוכה היוותה מכשול, אז על פי הכללים שנקבעו בפסקה, היה עליו לצפות אותו מכשול. עצם העובדה כי הנאשם הופתע ממדרוכה אשר הייתה קיימת כל העת לצד הדרק, מלמדת כי הוא התרשל בהנהגתו. התרשל. לא טעה.

זה המקום לציין כי המומחה, באופן מתימה, לא מצא להתייחס לטענת הנאשם כי הוא הופתע ממדרוכה ומכאן איבד שליטה על רכבו. הסברו של המומחה, לפיו הוא הסתמן אף על ממצאי הבודק, לאו הסבר הוא ואינו יכול להניח את הדעת. איני יכולה לקבל כי המומחה, אשר בא להגן על טענות הנאשם, לא יתייחס לגרסת הנאשם אשר להתרחשות התאונה.

6.2 נפקות החניה של האוטובוסים במקום

כפי שפורט לעיל, אין חולק כי האוטובוסים חנו במקום באופן שהאוטובוס ב' בלט כ-70 ס"מ לנטיב נסיעת הנאשם ו奧וטובוס ג' חסם 2.7 מטר מהנתיב שרוחבו 3.6 מטר.

כרגע אין חולק כי חניית האוטובוסים בוצעה בניגוד לתקנה 72 לתקנות, הקובעת כי אין להחנות אוטובוס המיעד להסיע עשרים נוסעים או יותר בדרך, אף במקום שבו מותר רכב או להחנותו, אלא אם תמרור מורה אחרת. קרי, אוטובוס ניתן להחנות אך במקום בו קיים תמרור המתיר זאת במפורש ובמקרה דנן אין חולק כי תמרור שכזה לא הציב במקום. למוטר לעיר כי תחנת אוטובוס המצוי על נתיב נסיעה, אינה באה להחליף תמרור המתיר חניה אוטובוס במקום.

אלא שלדייה של המאשימה, לאופן חניית האוטובוסים במקום אין רלבנטיות, שכן לו היה הנאשם נהוג בזיהירות המתבקשת ולא סוטה מנתיב נסיעתו מחמת הפתעה ממדריכה, אשר לא הייתה אמורה להפתיעו, ומ Abed שליטה על רכבו, אז הוא כלל לא היה מתנגש באוטובוס ב', אלא ממשיך לנסוע מנתיב נסיעתו, שהינו רחב די.

ההגנה טעונה מנגד, כי אילולא האוטובוסים היו חונים במקום, התאונה לא הייתה נגרמת והנואם היה נעצר עם רכבו במדרכה.

הבחן נחקר על כך בחקירתו הנגדית והшиб: "אני לא יכול לענות לך על מה היה קורה אמ. אני יכול להגיד מה קרה בפועל" (עמ' 29 לפירוט' בש' 22-20). הבוחן העיד כי בנסיבות מסוימות אופן חניית אוטובוס ג', באופן שחסם את מרבית נתיב הנסעה, יכול להפריע לתנועה, "אבל בשעתليل, כשאיי במקום תנועה, אני לא חשב שיש בו כדי לסכן את התנועה, יש מעבר מספק לכל רכב לעבור שם" (עמ' 29 לפירוט' בש' 31-23). בהמשך הסביר הבוחן כי לא התקיים לאוטובוס ב' כאחד הגורמים לתאונה, שכן מדובר ברכב חונה ווהוסיף: "אוסיף ואומר שגם אם היה חונה במקום רכב פרטי כחוק, במצב מסודרת יותר לטענתך, עדין הייתה מתרחשת תאונה, שכן רכבו של הנאשם היה ממשיך בה החלקה עד שפוגע". עוד ציין הבוחן כי בין אם הנאשם היה פוגע ברכב פרטי, או במדרכה, הוא אינו יכול לקבוע מה היה קורה ואם המנוח היה נפטר אם לאו (עמ' 30 לפירוט' בש' 20-4).

לעומת הבוחן, המומחה העיד: "יש פה סימן של הדחיפה. בהנחה ולא היה חונה במקום אוטובוס שבולט 70 ס"מ לנסיב הנתיחה אלא רכב פרטי, שרוחבו בין 1.60-1.80 כרך שמאפשר החניה הוא שני מטר, הרכב הפרטי לא היה בולט לנסיב הנתיחה ועל פי הסימן חרץ, רכב הנאשם היה ממשיך וכל היותר היה פוגע בשפת המדרכה בסוף מפרץ החניה" (עמ' 51 לפירוט' בש' 20-15).

ראשית, העובדה כי ע"ת מס' 4, מר חוסאם מחייבנה, עבר במקום התאונה דקות, שלא לומר שנויות ספורות, טרם התאונה ולא נתקל בבעיה כלשהי בכביש, תומכת גרסת המאשימה לפיה חניית האוטובוסים במקום התאונה אינה רלבנטית וזאת שאין לראות בה את הגורם לתאונה.

שנית, לא בצד נאמר כי הנבואה ניתנה לשוטרים (תלמיד בבל, במסכת Baba Batra דף יב). ברו כי ניבו הוא אינו מדעת מדויק ואף בנסיבותיו של התקיק דנן אין לדעת "מה היה קורה אילו...". אין עסוקין בנסיבות בהן מכשול נפל לפתח על הכביש ונהייר כי לולא נפל, הנאשם לא היה מתנגש בו. אך גם אין מדובר ברכב אשר התפרק בפתאומיות לנסיב נסיעת הנאשם, אלא באוטובוס חונה, בתוך מפרץ חניה ואין זה מן הנמנע שאף אם לא היה חונה במפרץ רכב כלל, הנאשם היה נתקע בסוף המדרכה ומתחפה.

לזאת יש להוסיף את ההלכה לפיה רשלנות תורמת איננה משמשת טענת הגנה מפני אישום פלילי כפי שנקבע בرع"פ 4892/12 לוי נ' מדינת ישראל (7.9.12):

בנוגע לשאלת ניתוקו של הקשר הסיבתי נקבע מוקדמת דנא, כי "רשלנות תורמת איננה משמשת, כידוע, טענת הגנה מפני אישום פלילי" (ע"פ 478/72 מאיר פנקס נ' מדינת ישראל פ"ד צ(2), 617, ע"פ 119/93 לורנס נ' מדינת ישראל פ"ד מה(4), 1).

לאור כל האמור לעיל, אני קובעת כי הגורם לתאונת הוא סטיית הנאשם מנתיב נסיעתו ולא אופן חנית האוטובוסים.

6.3 האם הנאשם יודע כי הנוסעים ברכבו היו חגורים?

ע"ת מס' 5, מר מוחמד מחאג'נה, העיד כי הנאשם ביקש מכלם לחגור חגורות בטיחות (עמ' 20 לפרט' בש' 20-15). מהודעתו של ע"ת מס' 6, באסל מחאג'נה (ת/4) שישב במושב האחורי, באמצע, עולה כי הוא היה חגור וכך גם הנאשם, אולם הוא לא ذכר לומר אם יתר נוסעים הרכב היו חגורים. מהודעתו של ע"ת מס' 7, אחמד אגבאריה (ת/6), שישב בצד ימין במושב האחורי, עולה כי הוא לא היה חגור והנאשם לא ביקש מהנוסעים לחגור חגורות בטיחות.

הנאשם עצמו מסר בהודעתו כי הוא היה חגור, אך לא ראה אם הנוסעים האחרים היו חגורים אם לאו (ת/19 בש' 22-29). עדותו בבית המשפט הנאשם העיד כי כשנכנסו לרכב הוא ביקש מכלם לחגור אבל לא וידא שהם חגורים, הוא אישית היה חגור ולכן נשברה לו כתף שמאל (עמ' 39 לפרט' בש' 32-15 ועמ' 42 לפרט' בש' 15-14).

מקבץ העדויות לעיל, עולה כי הנאשם לא וידא שככל נוסעים הרכב חגורים טרם החל נסיעתו ומשכך אני קובעת כי המאשימה הוכיחה שהנאשם הסיע נוסעים ללא חגורות בטיחות.

6.4 נהיגה ללא ביטוח

סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש], תש"ל- 1970 קובע:

"**2. (א) בכפוף להוראות פקודה זו, לא ישמש אדם - ולא יגרום ולא יניח שאדם אחר ישמש - ברכב מנوعי, אלא אם יש על שימושו שלו או של האדם الآخر באותו רכב פוליטה בת-תוקף לפי דרישותיה של פקודה זו.**"

כבר בהודעתו במשטרה, כשנשאל האם לרכב הווה ביטוח, השיב הנאשם: "אני לא מכיר האוטו, אני יודע שהכל סיידרוalach שלி והכל טוב" (ת/19 בש' 30-31).

בעדותו בבית המשפט שב הנאשם והuid כי הרכב לא שלו והוא לא בדק האם יש ביטוח לפני שהחל לנוהג (עמ' 40 לפרט' בש' 7-2).

בנסיבות אלה, בהן הנאשם נטל את רכבו של אחיו ולא מילא חובתו לוודא כי הרכב מבוטח כחוק, יש לראות בגרסתו הودאה בעבירה של נהיגה ללא ביטוח.

7. סוף דבר

בהתהשך בכל שפורט לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את כל עובדות כתוב האישום ולכן מרשיעה את הנאשם בעבירות של גרים מות ברשנות לפי סעיפים 64 + 40 לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה") וסעיף 304 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, סטייה מנתיב נסעה לפי תקנה 40 לתקנות + סעיף 62(2) לפקודה, נהגה במהירות בלתי סבירה לפי תקנה 51 לתקנות וסעיף 62 (2) לפקודה, הסעת נוסעים ללא חגורת בטיחות לפי תקנה 38ב (א) לתקנות ועבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] תש"ל-1970.

ניתנה היום, י"ב تمוז תשע"ו, 18 יולי 2016, במעמד הצדדים

טל תדמור-זמיר, שופטת